

El Diacrític | Actualitzat el 24/11/2017 a les 14:12

La mirada bòrnia violeta

Article de Míriam El Mouhadab amb motiu del 25N, avui que hi ha hagut una nova víctima nortal de la violència masclista a Vinaròs | «La violència no és només sexual, no només ens la pot exercir la nostra parella o el bavós que et mira pel carrer. La institució i la hipocresia es vestiran de lila, igual que els masclistes, i ens faran creure que fan tot el que poden per la igualtat» | «Tenim la violència masclista a l'ordre del dia i encara es victimitza l'agressor i es culpabilitza la víctima. Però sí, la manada som nosaltres, i som les llobes que udolem de nit i portem la lluna per estàndard»

Montserrat Roig, amb Maruja Torres, en una mítica imatge de la fotògrafa Colita en una manifestació de 1976 per demanar la despenalització de l'adulteri | Colita

Un altre 25 de novembre més, malauradament, cada dia més necessari, cada dia més imprescindible. Aquest any el 25 de novembre queda precedit per un nou femicidi a Vinaròs, una dona ha estat assassinada a trets per un home. El dia contra la violència masclista es disfressa sota el nom de dia per a l'eliminació de la violència contra les dones. Siguem clars, la violència que patim les dones per ser dones és directament masclista. I no, violència no són només els cops que queden marcats a la pell. Violència són totes aquells cops que ens fan a miques l'ànima, que ens esmicolen tant que mig desapareixem. Violència és cada cop que ens empetim i callem davant la veu d'un home. I no, la violència no és només sexual, no només ens la pot exercir la nostra parella o el bavós que et mira pel carrer. La institució i la hipocresia es vestiran de lila, igual que els masclistes, i ens faran creure que fan tot el que poden per la igualtat. Però avui, tot i ser un dia on regna el dol, com cada dia, també és combatiu.

Les dones som resistents. Cada dia al llevar-nos ens posem una cuirassa i ens disposem a viure en un món d'homes fet per homes, homes blancs i heterossexuals, evidentment. Resistim i ens armem de versos tenyits de lila, però no n'hi ha prou. Però sort en tenim de nosaltres mateixes i de les nostres ganes de lluitar contra el gran monstre del patriarcat, tot vivint una hora violeta. L'autoorganització de les dones està vivint un auge perquè cada cop es pren més consciència de la necessitat del feminisme per tal de deixar de ser submises a un *status quo* d'opinions canonitzades, perquè no només amb somriures i amb pedagogia es deixa de tenir actituds masclistes. Perquè tenim la violència masclista a l'ordre del dia i encara es victimitza l'agressor i es culpabilitza la víctima. Però sí, la manada som nosaltres, i som les llobes que udolem de nit i portem la lluna per estàndard.

Aquest dissabte es projecta *Montserrat Roig: l'hora violeta* a les 7 a Can Pau Raba a Vic. Roig, com a la Maria Mercè Marçal, segurament ens l'hem posat en boca, hem escrit les seves frases fetes sense prendre consciència gaire més enllà del què volien dir estrictament les seves paraules. Són paraules que ens hauríem de tatuar dins nostre, com a dones que som, tot i que això de confiar amb nosaltres mateixes no és una cosa que la societat cisheteropatriarcal i capitalista vulgui que estigui al nostre ADN. Més enllà d'això, Roig t'ensenya a crear-te unes pròpies ulleres liles, unes ulleres que no només serveixen per dir si X cosa és masclista o no, sinó per qüestionar el nostre voltant i a nosaltres mateixes, per aprendre a reeducar les nostres conductes dins el feminisme. A *Digues que m'estimes encara que sigui mentida*, Roig parla de la mirada bòrnia. Ella ho explica així: «en un ull duem un pedaç, i això ens permet seguir mirant cap endintre, escoltar la nostra veu, la no expressada o no admesa com la Gran Veu [...] mentre que l'altre ull mira cap enfora, vola lliure, activament, sense ulleres fosques, ni càmeres, ni binocles. L'ull que mira cap enfora s'ha escapat del tema, ensopit, redundant, de la dona.»

Tenim com dues mirades convivint dins la nostra mirada, la que mira cap endins i la que mira cap enfora, dependents mútuament, indestriables per acabar tenint una mirada bòrnia violeta. Segurament, aquest llibre que cito podria tenir aquella etiqueta de «llibres que et canvien la vida», però més que la vida a mi m'ha canviat la mirada, i en conseqüència el meu silenci. La Gran Veu pren força i volum davant el masclisme que ofega i asfixia, que sovint emmudeix o et provoca una espècie d'afonia voluntària. El silenci és una elecció i no la resignació davant la veu, el gest i/o la mirada masclista.

Ens volem vives i amb vides dignes, sense silencis imposats ni cops al cos, al cor i a l'ànima. La sororitat i la solidaritat violeta ens faran lliures en la foscor dels carrerons. Visca la lluita feminista!